

438 kilometer från Stockholm, 128 meter över havet ligger Djupforsens stationshus. Snälltågen dundrar förbi, godstågen mal framåt i natten, i de klara vårnätterna hörs tågen långt upp till Blåvattnet. Men numera stannar de aldrig i Djupforsen. När Humberts far behöver rörknippen får han beställa dem med postbussen. Sedan skickar han Humbert att hämta ut dem på postkontoret. Det brukar gå snabbt, men nu har det kommit en ny postmästare till samhället. Han kräver att alla avier ska vara underskrivna av mottagaren. Därför måste Humbert söka upp pappan, som installerar en ny toalettstol hos Ottosons Färg & Tapet på Storgatan. Den nye postmästaren vill rationalisera, helst lägga ner hela postkontoret i Djupforsen, anförtrot kassörskan Humbert, medan han nervöst trampar utanför luckan. Minst trettiofem paket i veckan måste vi expediera, säger kassörskan. Men Humbert är mest bekymrad över att han missar fotbollsträningen. För att pappa aldrig lär sig förstå att fotboll är viktigare än att meka med motorcyklar. Humberts pappa är knutte. Han läser Kerouac och spelar Elvis och är aldrig så lycklig som när han kan fylla garaget med motorcykeloldboys, som likt honom själv har flyttat till trakten från Stockholm.

Med de vilda, men godhjärtade polarnas hjälp får pappa till sist upp ögonen för att Humbert är en egen människa med egen vilja. Han måste få spela fotboll, och de grånande knuttarna tar honom till matchen. Där skrämmer de först nästan livet ur tränaren Benke, gymnastiklärare och medlem av ortens Rotaryklubb. På en av knuttarnas bönpallar sitter hans son Lill-Jonte. Överlycklig berättar Jonte för sin pappa att han just har fått löfte att komma till Humberts fars garage och meka. Och samma kväll finner rotarianen Benke till sin förvåning sig själv på fest i samma garage. Tillsammans med de vilda motorcykeloldboysen beställer han långt mer än trettiofem postorderpaket åt nye postmästaren – och räddar därmed postkontoret åt Djupforsen.